

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3354/2021
06.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Кљајић, адвокат из ..., против туженог „ПАРТНЕРТРАНС 2“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Зоран Трајковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2028/21 од 24.08.2021. године, у седници већа одржаној 06.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2028/21 од 24.08.2021. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2028/21 од 24.08.2021. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца, па је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1780/16 од 19.03.2018. године тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 924.205,62 динара са затезном каматом почев од 19.03.2018. године као дана пресуђења до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 207.079,50 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, а захтев туженог за накнаду трошкова поступка је одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 111.014,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, у поступку пред другостепеним судом.

Претходно је у овом спору, пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1780/16 од 19.03.2018. године, која је исправљена решењем Основног суда у Новом Саду П1 1780/16 од 26.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати за извршен превоз робе износ од 1.590.029,42 динара и за учешће и исплаћене лизинг рате износ од 1.760.990,87 динара, са законском затезном каматом на наведене износе почев од дана пресуђења па до коначне исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног

поступка са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 203.375,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1251/18 од 08.04.2019. године, ставом првим изреке, делимично усвојена је жалба тужиоца, преиначена је првостепена пресуда од 19.03.2018. године тако што је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 924.205,62 динара са затезном каматом почев од 10.10.2011. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 207.079,50 динара са затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате, а захтев туженог за накнаду трошкова поступка је одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, жалба тужиоца је у преосталом делу одбијена и првостепена пресуда у преосталом одбијајућем делу потврђена. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 111.014,00 динара.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 2585/2019 од 15.04.2021. године укинута је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1251/18 од 08.04.2019. године у преиначујућем делу става првог изреке, као и одлука о трошковима жалбеног поступка и у укинутим деловима предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

Одлучујући у поновном поступку, Апелациони суд у Новом Саду је донео пресуду Гж1 2028/21 од 24.08.2021. године против које је тужени изјавио ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту ЗПП и нашао да је ревизија туженог основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим као послодавцем закључио уговор о раду дана 15.10.2009. године, за послове ... и нето зарадом од 40.000,00 динара, која је почев од марта 2011. године до августа 2011. године износила 80.000,00 динара нето. У периоду од 01.07.2011. до 01.11.2011. године послове ... код туженог је обављала и сведок ББ, којој је исплаћивана зарада у нето износу од 1.000 евра, што је у динарској противвредности представљао износ од око 80.000,00 динара. Тужилац је фактички обављао рад код туженог до августа 2011. године, а решењем туженог од 02.11.2011. године му је формално престао радни однос са 10.10.2011. године. Уговором о финансијском лизингу од 30.04.2010. године и средствима добијеним уговором о наменском кредиту од 07.07.2010. године, тужени је прибавио једну полуприколицу и два тегљача која су регистрована на име фирме на коју је гласила и саобраћајна дозвола за камион. Потраживање из уговора о лизингу обезбеђено је уговором о јемству који је са лизинг компанијом закључио сувласник туженог ВВ као јемац платац, док је потраживање банке по уговору о кредиту обезбеђено јемством које су у својству јемца платца дали сувласници туженог ГГ и ВВ, као и уговором о залози на возилима и хипотеком на имовини једног од сувласника фирме. Рате лизинга и кредита су исплаћиване са рачуна туженог.

Тужбени захтев тужиоца заснован је на чињеници да је међу странкама постигнут усмени договор да се возила купе и региструју на име фирме, али да

фактички власник возила буде тужилац. Ради реализације договора тужилац тврди да је власницима туженог предао на руке 7.800 евра за учешће у куповини возила и почетак посла, па тужбеним захтевом тражи исплату (враћање) наведеног износа, као и остварену добит од возила у договореном проценту.

Код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да је међу странкама постојао договор да се купе тегљач и приколица, формално на име туженог, на кредит односно лизинг, а фактички да исти буду власништво тужиоца и да део добити од тих возила припадне тужиоцу. На име учешћа за куповину спорних возила и покретање посла са истима тужилац је од личних средстава остварених продајом свог путничког возила марке „Ауди“ сувласницима туженог дао на руке укупно 7.800,00 евра. Принцип рада са свим возилима код туженог, без обзира да ли су била власништво туженог или власништво закупаца је био исти, тако да су и возила која је тужени куповао на кредит или лизинг пословала тако што су од добити коју оствари то возило одбијани сви трошкови, односно трошкови регистрације, горива, гума, поправки, трошкови возача, те лизинг и кредит рате. Исти случај је био и са спорним комплетом возила, с обзиром да су од остварене добити одбијани сви наведени трошкови, а остатак добити је дељен између власника возила и туженог у одређеним, договореним процентима. Побијаном другостепеном пресудом, преиначена је првостепена пресуда и тужени обавезан да тужиоцу врати динарску противвредност од 7.800,00 евра по правилима о стицању без основа, уз закључак суда да је отпао основ за улагање тужиоца за учешће у куповини возила и трошковима за отпочињање посла са тим возилима, пошто је спорни комплет возила остао у власништву туженог, са чиме се и тужилац сагласио, обзиром да није захтевао њихову предају у својину, нити претендује захтевом за власништво над тим возилима. Како су возила остала код туженог, регистрована на његово име, и како је отпао основ за наведено улагање тужиоца, закључено је да је тужени у обавези да тужиоцу врати наведена средства, са затезном каматом од 19.03.2018. године, као дана пресуђења, у смислу чл. 210. и 214. Закона о облигационим односима.

По оцени Врховног касационог суда, ревизијом туженог основано се указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, бр. 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89 и „Службени лист СРЈ“, бр. 31/93) прописано је да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком другом правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће - да накнади вредност постигнутих користи. Према ставу 2. истог члана, обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

Према становишту Врховног касационог суда, не може се за сада прихватити закључак другостепеног суда да на страни туженог постоји обавеза враћања по правилима о стицању без основа из чл. 210. и 214. ЗОО због тога што су након прекида рада и пословне сарадње тужиоца са туженим, возила остала код туженог, регистрована на његово име, а основ за наведено улагање тужиоца је отпао.

Наиме, према стању у списима предмета, возила за која тужилац тврди да су његово власништво, која су након прекида рада и пословне сарадње са туженим остала у државини туженог, прибављена су средствима добијеним уговором о кредиту и уговором о финансијском лизингу које је закључио тужени и регистрована су на име туженог, при чему су сувласници туженог јемством, залогом и хипотеком обезбедили потраживања из тих уговора. Са друге стране, тужилац нема писани доказ да је личним средствима (7.800,00 евра) учествовао у прибављању возила, не доказује да су друга лица била присутна његовим преговорима са туженим, а ниједан од три саслушана сведока којима суд поклања веру (два возача и диспечар) нема непосредна сазнања о постојању договора или уговора о пословној сарадњи између тужиоца и туженог, већ имају посредна сазнања да су возила тужичево власништво, односно да је тужилац присуствовао на састанцима закупаца возила. Такође, тужилац тврди да је уобичајени начин пословања код туженог удруживање средстава и узимање у закуп возила од других физичких или правних лица (тужилац наводи њихова имена), али не пружа доказе да је тужени са тим лицима закључивао писане уговоре о закупу возила, а да са њим такав уговор није закључен.

Како због погрешне примене материјалног права другостепени суд у поновном поступку није утврдио све чињенице (оценом сваког доказа појединачно и свих доказа у целини), чињенично стање је остало непотпуно утврђено, па је другостепена пресуда морала бити укинута, а укинута је и одлука о трошковима поступка јер зависи од коначног исхода спора.

У поновном поступку другостепени суд ће отклонити указане неправилности, па ће правилном применом материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање донети правилну и на закону засновану пресуду. При том, другостепени суд ће имати у виду да према члану 374. став 2. тачка 1) ЗПП битна повреда одредаба парничног поступка увек постоји и ако је у доношењу пресуде учествовао судија који није учествовао на главној расправи, а да сагласано члану 331. ЗПП ако се рочиште држи пред измењеним већем, односно судијом појединцем, главна расправа мора да почне изнова, али суд може да донесе одлуку да се поново не саслушавају странке, сведоци и вештаци и да се не врши нов увиђај, већ да се прочитају записници о извођењу ових доказа.

Следом изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић